

Sygn. akt VII U 1480/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 stycznia 2018 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Monika Roslan-Karasińska

Protokolant: Paulina Filipkowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 29 stycznia 2018 r. w Warszawie

sprawy E. R.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziałowi w W.

o odsetki

na skutek odwołania E. R.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddziału w W.

z dnia 7 lipca 2017 r. znak: (...)

D) zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje odwołującej się E. R. prawo do odsetek ustawowych z tytułu opóźnienia w wypłacie świadczeń rentowych z tytułu częściowej niezdolności do pracy przyznanych za okres od dnia 1 lutego 2013 roku do dnia 31 stycznia 2016 roku, tj. odsetek ustawowych z tytułu opóźnienia w zapłacie świadczeń rentowych z tytułu częściowej niezdolności do pracy, liczonych w następujący sposób:

- a) za luty 2013 roku od dnia 21 kwietnia 2013 roku do dnia zapłaty,
- b) za marzec 2013 roku od dnia 21 kwietnia 2013 roku do dnia zapłaty,
- c) za kwiecień 2013 roku od dnia 21 kwietnia 2013 roku do dnia zapłaty,
- d) za maj 2013 roku od dnia 21 maja 2013 roku do dnia zapłaty,
- e) za czerwiec 2013 roku od dnia 21 czerwca 2013 roku do dnia zapłaty,
- f) za lipiec 2013 roku od dnia 21 lipca 2013 roku do dnia zapłaty,
- g) za sierpień 2013 roku od dnia 21 sierpnia 2013 roku do dnia zapłaty,
- h) za wrzesień 2013 roku od dnia 21 września 2013 roku do dnia zapłaty,
- i) za październik 2013 roku od dnia 21 października 2013 roku do dnia zapłaty,
- j) za listopad 2013 roku od dnia 21 listopada 2013 roku do dnia zapłaty,
- k) za grudzień 2013 roku od dnia 21 grudnia 2013 roku do dnia zapłaty,

- l) za styczeń 2014 roku od dnia 21 stycznia 2014 roku do dnia zapłaty,
- m) za luty 2014 roku od dnia 21 lutego 2014 roku do dnia zapłaty,
- n) za marzec 2014 roku od dnia 21 marca 2014 roku do dnia zapłaty,
- o) za kwiecień 2014 roku od dnia 21 kwietnia 2014 roku do dnia zapłaty,
- p) za maj 2014 roku od dnia 21 maja 2014 roku do dnia zapłaty,
- q) za czerwiec 2014 roku od dnia 21 czerwca 2014 roku do dnia zapłaty,
- r) za lipiec 2014 roku od dnia 21 lipca 2014 roku do dnia zapłaty,
- s) za sierpień 2014 roku od dnia 21 sierpnia 2014 roku do dnia zapłaty,
- t) za wrzesień 2014 roku od dnia 21 września 2014 roku do dnia zapłaty,
- u) za październik 2014 roku od dnia 21 października 2014 roku do dnia zapłaty,
- v) za listopad 2014 roku od dnia 21 listopada 2014 roku do dnia zapłaty,
- w) za grudzień 2014 roku od dnia 21 grudnia 2014 roku do dnia zapłaty,
- x) za styczeń 2015 roku od dnia 21 stycznia 2015 roku do dnia zapłaty,
- y) za luty 2015 roku od dnia 21 lutego 2015 roku do dnia zapłaty,
- z) za marzec 2015 roku od dnia 21 marca 2015 roku do dnia zapłaty,
- aa) za kwiecień 2015 roku od dnia 21 kwietnia 2015 roku do dnia zapłaty,
- bb) za maj 2015 roku od dnia 21 maja 2015 roku do dnia zapłaty,
- cc) za czerwiec 2015 roku od dnia 21 czerwca 2015 roku do dnia zapłaty,
- dd) za lipiec 2015 roku od dnia 21 lipca 2015 roku do dnia zapłaty,
- ee) za sierpień 2015 roku od dnia 21 sierpnia 2015 roku do dnia zapłaty,
- ff) za wrzesień 2015 roku od dnia 21 września 2015 roku do dnia zapłaty,
- gg) za październik 2015 roku od dnia 21 października 2015 roku do dnia zapłaty,
- hh) za listopad 2015 roku od dnia 21 listopada 2015 roku do dnia zapłaty,
- ii) za grudzień 2015 roku od dnia 21 grudnia 2015 roku do dnia zapłaty,
- jj) za styczeń 2016 roku od dnia 21 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

II) zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. na rzecz odwołującej się E. R. tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych.

UZASADNIENIE

W dniu 18 sierpnia 2017r. ubezpieczona **E. R.** złożyła do Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie, VII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.,

odwołanie od decyzji ww. organu rentowego z dnia 7 lipca 2017r. znak: (...), odmawiającej jej prawa do wypłaty odsetek za okres od dnia 1 lutego 2013r. do dnia 31 stycznia 2016r.

W uzasadnieniu swojego stanowiska pełnomocnik ubezpieczonej zaprezentował dotychczasowy przebieg ubiegania się przez odwołującą o świadczenie rentowe wskazując, że prawomocnym wyrokiem wydanym w dniu 29 czerwca 2015 r., Sąd Okręgowy Warszawa - Praga, VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, sygn. akt VII U 1331/13 przyznał odwołującej się rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy, za okres od dnia 1 lutego 2013 do dnia 31 stycznia 2016 roku. Na etapie rozpoznawania sprawy ustalono, że odwołująca się posiadała wówczas prawo do renty począwszy od 30 lipca 2006 roku do dnia 31 stycznia 2013 r. a więc przez prawie 7 lat, z tym zastrzeżeniem, że datą powstania niezdolności do pracy jest dzień 21 stycznia 2006 r. Schorzenia będące podstawą przyznania renty na etapie postępowania toczącego się przed Sądem Okręgowym VII U 1331/13, pozostały te same co na początku przyznania prawa do renty (tj. począwszy od 30 lipca 2006 r.), a stan zdrowia odwołującej w tym czasie, nie uległ poprawie. Wręcz przeciwnie, do wcześniej zastanych dolegliwości dołączyły się dolegliwości z ucha lewego.

Pełnomocnik nadmienił, że u odwołującej się rozpoznano chorobę Maniera w uchu prawym, III stopień niedosłuchu zmysłowo – nerwowego stopnia znacznego w uchu prawym oraz uszkodzenie obwodowego narządu słuchowego po stronie prawej.

Wskazał, że na etapie postępowania przed Sądem Okręgowym, podstawą ustaleń Sądu w zakresie stanu zdrowia odwołującej się i oceny jej zdolności do pracy były opinie dwóch biegłych lekarzy – otolaryngologa oraz opinia wydana przez biegłego lekarza z zakresu medycyny pracy. Zgodnie z treścią opinii choroba nie tylko nie ustąpiła, ale w ciągu 7 lat jej trwania rozwinęła się o kolejne schorzenia (lewego ucha), które kwalifikowały odwołującą się, jako częściowo niezdolną do pracy zarobkowej. W momencie wydania decyzji przez ZUS odmawiającej przyznania renty za okres od dnia 1 lutego 2013 do dnia 31 stycznia 2016 roku, stan zdrowia odwołującej się był co najmniej taki sam jak na etapie wydawania poprzednich decyzji przez ZUS, w których przez kolejne 7 lat organ przyznawał odwołującej się prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Z tym zastrzeżeniem jednak, że zgodnie z opinią biegłej z zakresu medycyny pracy, stan zdrowia odwołującej uległ pogorszeniu o zmiany powoływane powyżej. W tym miejscu podkreślić należy, że opinie wydane przez biegłych z zakresu obu specjalności oparte zostały o dokumentację medyczną, historię choroby, która była w posiadaniu organu rentowego w chwili wydania przez ZUS decyzji odmownej w przedmiocie renty. Ta sama dokumentacja medyczna doprowadziła biegłą z zakresu medycyny pracy do zgola odmiennych wniosków. Po pierwsze, że odwołująca się nieprzerwanie od 21 stycznia 2006 r., cierpi na chorobę Maniera z jej pochodnymi, o których mowa w treści opinii i stan jej zdrowia od tego czasu nie uległ poprawie, po drugie, że choroba ta rzutuje na ocenę, że odwołująca się jest stale częściowo niezdolna do wykonywania pracy.

Prawomocnym wyrokiem Sąd Okręgowy, doszedł do przekonania, że opinia biegłej z zakresu medycyny pracy była przesądzająca, albowiem wydana została przez osobę posiadającą niezbędne kwalifikacje do oceny, czy choroba na którą cierpi odwołująca się jest jednostką wpływającą na jej zdolność do wykonywania pracy na obecnym stanowisku.

Jak ustalono, w realiach niniejszej sprawy odwołująca się była nieprzerwanie osobą częściowo niezdolną do pracy, a wstrzymanie jej wypłaty świadczenia przez ZUS, bez żadnych podstaw skutkowało, tym, że osoba cierpiąca na jednostkę chorobową, uniemożliwiająca podjęcie pracy stała się całkowicie zależna od pomocy bliskich na okres 3 lat.

Pełnomocnik ubezpieczonej wskazał, że na gruncie przedmiotowej sprawy materiał dowodowy w postaci dokumentacji lekarskiej, na którym opierała się decyzja organu odmawiająca przyznania prawa do renty był ten sam jak przy ustaleniu przez Sąd Okręgowy prawa do renty na etapie wydawania orzeczenia w dniu 29 czerwca 2015 r. Co prawda, w toku postępowania sądowego przeprowadzony został dowód z opinii biegłych, ale podstawą wydania tych opinii była dokumentacja medyczna złożona do akt sprawy organu rentowego przez odwołującą się jeszcze przed wydaniem przez ten organ decyzji odmownej. Podniósł, że z okoliczności rzeczony sprawy wynika jednoznacznie, że opóźnienie w wypłacie świadczeń na rzecz odwołującej się spowodowane było okolicznościami, za które odpowiedzialność ponosi Zakład Ubezpieczeń Społecznych i których nie można uznać za niezależne od tego organu.

W związku z powyższym pełnomocnik ubezpieczonej wniósł o zmianę przedmiotowej decyzji poprzez przyznanie odwołującej prawa do odsetek ustawowych z tytułu opóźnienia w wypłacie świadczeń rentowych z tytułu częściowej niezdolności do pracy przyznanych za okres od dnia 01 lutego 2013 r. do dnia 31 stycznia 2016 r., tj. odsetek ustawowych z tytułu opóźnienia w zapłacie świadczeń rentowych z tytułu częściowej niezdolności do prac), liczonych w następujący sposób:

- a) za luty 2013 r. od dnia 21 kwietnia 2013 r. do dnia zapłaty;
- b) za marzec 2013 r. od dnia 21 kwietnia 2013 r. do dnia zapłaty;
- c) za kwiecień 2013 r. od dnia 21 kwietnia 2013 r. do dnia zapłaty;
- d) za maj 2013 r. od dnia 21 maja 2013 r. do dnia zapłaty;
- e) za czerwiec 2013 r. od dnia 21 czerwca 2013 r. do dnia zapłaty;
- f) za lipiec 2013 r. od dnia 21 lipca 2013 r. do dnia zapłaty;
- g) za sierpień 2013 r. od dnia 21 sierpnia 2013 r. do dnia zapłaty;
- h) za wrzesień 2013 r. od dnia 21 września 2013 r. do dnia zapłaty;
- i) za październik 2013 r. od dnia 21 października 2013 r. do dnia zapłaty;
- j) za listopad 2013 r. od dnia 21 listopada 2013 r. do dnia zapłaty;
- k) za grudzień 2013 r. od dnia 21 grudnia 2013 r. do dnia zapłaty;
- l) za styczeń 2014 r. od dnia 21 stycznia 2014 r. do dnia zapłaty;
- m) za luty 2014 r. od dnia 21 lutego 2014 r. do dnia zapłaty;
- n) za marzec 2014 r. od dnia 21 marca 2014 r. do dnia zapłaty;
- o) za kwiecień 2014 r. od dnia 21 kwietnia 2014 r. do dnia zapłaty;
- p) za maj 2014 r. od dnia 21 maja 2014 r. do dnia zapłaty;
- q) za czerwiec 2014 r. od dnia 21 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty;
- r) za lipiec 2014 r. od dnia 21 lipca 2014 r. do dnia zapłaty;
- s) za sierpień 2014 r. od dnia 21 sierpnia 2014 r. do dnia zapłaty;
- t) za wrzesień 2014 r. od dnia 21 września 2014 r. do dnia zapłaty;
- u) za październik 2014 r. od dnia 21 października 2014 r. do dnia zapłaty;
- v) za listopad 2014 r. od dnia 21 listopada 2014 r. do dnia zapłaty;
- w) za grudzień 2014 r. od dnia 21 grudnia 2014 r. do dnia zapłaty;
- x) za styczeń 2015 r. od dnia 21 stycznia 2015 r. do dnia zapłaty;
- y) za luty 2015 r. od dnia 21 lutego 2015 r. do dnia zapłaty;

- z) za marzec 2015 r. od dnia 21 marca 2015 r. do dnia zapłaty;
 - aa) za kwiecień 2015 r. od dnia 21 kwietnia 2015 r. do dnia zapłaty;
 - bb) za maj 2015 r. od dnia 21 maja 2015 r. do dnia zapłaty;
 - cc) za czerwiec 2015 r. od dnia 21 czerwca 2015 r. do dnia zapłaty;
 - dd) za lipiec 2015 r. od dnia 21 lipca 2015 r. do dnia zapłaty;
 - ee) za sierpień 2015 r. od dnia 21 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty;
 - ff) za wrzesień 2015 r. od dnia 21 września 2015 r. do dnia zapłaty;
 - gg) za październik 2015 r. od dnia 21 października 2015 r., do dnia zapłaty;
 - hh) za listopad 2015 r. od dnia 21 listopada 2015 r. do dnia zapłaty;
 - ii) za grudzień 2015 r. od dnia 21 grudnia 2015 r. do dnia zapłaty;
 - jj) za styczeń 2016 r. od dnia 21 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;
- (odwołanie, k.2-52 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 14 września 2017r., **Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.** wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. W uzasadnieniu swojego stanowiska, organ rentowy wskazał, że w odwołaniu złożonym od spornej decyzji podniesiono, że odsetki należało ustalić do dnia zapłaty. Natomiast podstawą przyznania odsetek ma być okoliczność, iż odwołująca w ciągu całego postępowania odwoławczego, cierpiała na to samo schorzenie. W ocenie organu rentowego powyższe zarzuty jako niezasadne pozostają bez wpływu dla prawidłowości zaskarżonego rozstrzygnięcia. Zakład Ubezpieczeń Społecznych wskazał, że w orzeczeniach, którymi zmieniono decyzję organu rentowego dotyczącą odmowy prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy nie orzeczono o odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji (odpowiedź na odwołanie, k. 52-53 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wyrokiem z dnia 29 czerwca 2015 r. Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną przez E. R. decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 19 marca 2013 r. w ten sposób, że przyznał odwołującej prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od 1 lutego 2013 r. do 31 stycznia 2016 r.

Z ustaleń Sąd Okręgowy wynikało, że E. R. (ur. (...)) miała przyznane prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy do 31 stycznia 2013 r., ale jej wniosek o przyznanie prawa do tego świadczenia na dalszy okres został załatwiony odmownie, jako że według lekarza orzecznika, a następnie Komisji Lekarskiej organu rentowego, ubezpieczona nie jest już niezdolna do wykonywania pracy zarobkowej.

W postępowaniu przed Sądem Okręgowym zostało przeprowadzone postępowanie dowodowe, w czasie którego Sąd dopuścił dowód z opinii dwóch biegłych sądowych, specjalisty otolaryngologa i medycyny pracy celem ustalenia, czy odwołująca jest zdolna, czy też nie do wykonywania pracy zarobkowej. Biegły otolaryngolog w opinii podstawowej i dwóch uzupełniających wydanych w związku z zastrzeżeniami odwołującej, rozpoznał u badanej chorobę M., niedosłuch zmysłowo nerwowy ucha prawego i uszkodzenie obwodowego narządu przedsionkowego po stronie prawej stwierdzając, że te schorzenia i stopień ich zaawansowania nie powodują niezdolności do pracy zgodnie z posiadanymi przez badaną kwalifikacjami. Badana z uwagi na zawroty głowy nie może pracować na wysokości i zawodowo

prowadzić pojazdy. Niedosłuch jest przeciwskazaniem do podjęcia pracy wymagającej dobrego słuchu (badana jest z zawodu muzykiem - k. 31,32 a.s.).

W opinii uzupełniającej biegły otolaryngolog stwierdził, że zaburzenia lokalizacji dźwięku nie stanowią przeszkody w wykonywaniu pracy na stanowisku zarządzania i marketingu, które wykonywała odwołująca (k. 98 - 99 a.s.). A ponownie uzupełnioną wydaną opinię, w związku z zarzutami odwołującej i dodatkową dokumentacją lekarską biegły stwierdził, że dokładną ocenę stanu zdrowia i zdolności do pracy winien wykonać lekarz medycyny pracy (k. 136- 137 a.s.).

Sąd Okręgowy dopuścił zatem dowód z opinii biegłego, specjalisty z zakresu medycyny pracy, który w opinii z dnia 22 października 2014 r. stwierdził, że badana jest absolwentką szkoły muzycznej instrumentalistyki - wiolonczeli i z uwagi na chorobę nie może pracować jako wiolonczelistka. Z tej przyczyny podjęła studia magisterskie na kierunku zarządzania i do 2007 r. pracowała jako manager w restauracji, jednak od 2007 r. nie pracowała i do 31 stycznia 2013 r., przebywała na rencie z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Biegły rozpoznał u badanej chorobę M. w uchu prawym, III stopień niedosłuchu zmysłowo nerwowego stopnia znacznego w uchu prawym oraz uszkodzenie obwodowego narządu słuchowego po stronie prawej. Charakter schorzenia i częstotliwości napadów naruszają u badanej sprawność organizmu w stopniu powodującym częściową niezdolność do pracy w okresie od 1 lutego 2013 r. (data zakończenia pobierania świadczenia rentowego) do 31 stycznia 2016 r. i ze względu na postępujący charakter schorzenia celowa jest ocena stanu zdrowia badanej we wskazanym terminie (k. 157- 159 a.s.).

W opinii uzupełniającej z dnia 30 kwietnia 2015 r. (k. 214 a.s.) biegły sądowy z zakresu medycyny pracy podtrzymał swoje stanowisko co do częściowej i okresowej niezdolności do pracy odwołującej podnosząc, że jest to kontynuacja uprzednio orzeczonej niezdolności do pracy, a ze względu na postępujący charakter schorzenia, przewidziany okres jej trwania wynosi trzy lata i że od czasu stwierdzonej niezdolności do pracy nie nastąpiła poprawa stanu zdrowia opiniowanej, a wręcz przeciwnie dołączyły się do tego dolegliwości z ucha lewego.

Organ rentowy ponowił wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego specjalisty z zakresu medycyny pracy, powołując się na stanowisko Przewodniczącego Komisji Lekarskiej, ale wniosek ten nie został uwzględniony przez Sąd I instancji.

W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy przytoczył treści art. 57 ust. 1, 12 i 13 ustaw z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1440 z późn. zm.) stwierdzając, że zebrany w sprawie materiał dowodowy wskazuje bezspornie na to, że odwołująca nie może wykonywać pracy zarobkowej zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami jako muzyk, ani jako osoba zarządzająca marketingiem albowiem jej stan zdrowia, pomimo leczenia nie uległ poprawie. Zdaniem Sądu Okręgowego obowiązujące przepisy nie nakładają wymogu, by przy ocenie stanu zdrowia i zdolności do pracy wszyscy specjaliści byli jednomyślni. Niezdolność do pracy może wynikać chociażby z istnienia jednego schorzenia, którego stopień zaawansowania uniemożliwia wykonywania pracy zarobkowej.

Powołując się na treści art. 477(14) § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji.

Apelację od tego wyroku złożył organ rentowy, zarzucając Sądowi I instancji naruszenie art. 12 ust. 3, 13 ust. 21 w związku z art. 57 ust. 1 w/w ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. poprzez uznanie, że odwołująca jest osobą niezdolną do pracy zarobkowej i odmowę uwzględnienia wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego specjalisty z zakresu medycyny pracy, przez co został naruszony przepis art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Apelujący wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie wniesionego odwołania lub uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Apelacja została uzasadniona z położeniem nacisku na opinię biegłego lekarza z zakresu medycyny pracy twierdząc, że opinia tego biegłego jest wadliwa, gdyż pozostaje w sprzeczności z opinią biegłego otolaryngologa i Przewodniczącego Komisji Lekarskiej organu rentowego.

Pełnomocnik odwołującej wniósł o oddalenie wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii kolejnego biegłego sądowego z zakresu medycyny pracy argumentując, że opinia znajdująca się w aktach sprawy została sporządzona w oparciu o badanie odwołującej i dokładną analizę całej dostępnej dokumentacji medycznej podkreślając, że odwołująca przekwalifikowała się do wykonywania innej pracy zarobkowej ale i tej pracy, z uwagi na stopień istniejących schorzeń nie może wykonywać.

W wyroku z dnia 5 grudnia 2016r. Sąd Apelacyjny w Warszawie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił apelację organu rentowego, wskazując, iż podziela ustalenia i stanowisko Sądu Okręgowego odnośnie tego, że odwołująca jest nadal częściowo i okresowo niezdolna do pracy z powodu schorzeń istniejących u niej od 2006r. (k.290-297 a.s.).

W wykonaniu prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 5 grudnia 2016r., Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wydał w dniu 21 lutego 2017r. decyzję, znak: (...), mocą której przyznał odwołującej prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od dnia 1 lutego 2013r. do dnia 31 stycznia 2016r. oraz na podstawie orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 9 marca 2016r. ponownie ustalił prawo do renty od dnia 1 lutego 2016r. do dnia 31 marca 2019r. W dniu 20 czerwca 2017r. E. R. zwróciła się do organu rentowego z wnioskiem o wypłatę na jej rzecz odsetek od przyznanego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego świadczenia (decyzja, wniosek a.r.).

Na mocy decyzji z dnia 7 lipca 2017r. znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W., odmówił ubezpieczonej prawa do wypłaty odsetek od renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy, ustalonej wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 5 grudnia 2016r. W uzasadnieniu ww. decyzji, Zakład Ubezpieczeń Społecznych wskazał, że w wyroku z dnia 5 grudnia 2016 r. Sąd Apelacyjny nie stwierdził odpowiedzialności organu rentowego i nie orzekł o wypłacie odsetek. Wobec powyższego organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności na opóźnienie w wypłacie świadczenia (decyzja z dnia 7 lipca 2017r. znak: (...) akta rentowe).

Od niekorzystnej dla siebie decyzji organu rentowego, E. R. złożyła odwołanie do tut. Sądu, inicjując tym samym niniejsze postępowanie (odwołanie, k.2-52 a.s.).

Powyższy stan faktyczny, Sąd Okręgowy ustalił w oparciu o dokumentację z akt rentowych odwołującej E. R., dokumentację akt niniejszej sprawy oraz dowody w postaci dokumentów tj. wyrok z dnia 05 grudnia 2016 r. Sądu Apelacyjnego w Warszawie III Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych i pisemnego uzasadnienia ww. rozstrzygnięcia załączonego do akt sprawy rozpoznanej przez Sąd Apelacyjny w Warszawie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych pod sygnaturą akt III AUa 1554/15 k. 286 i 297 i nast. i wyroku z dnia 29 czerwca 2016 r. Sądu Okręgowego Warszawa- Praga w Warszawie VII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych i pisemnego uzasadnienia ww. rozstrzygnięcia załączonego do akt sprawy o sygn. akt VII U 1331/13 (k. 230, 233). Dowody w postaci dokumentacji tj. wyroków i uzasadnień oraz pisemnych opinii biegłych sądowych oraz z akt rentowych oraz z korespondowały ze sobą i stanowiły spójny materiał dowodowy w sprawie. W ocenie Sądu zebrany w sprawie materiał stanowił zatem wystarczającą podstawę do wydania orzeczenia kończącego postępowanie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonej E. R. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 7 lipca 2017r. znak: (...) jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Zasady wypłaty odsetek reguluje art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2017 r., poz. 1778) natomiast art. 118 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2017 r., poz. 1778)– ustala zasady przyznawania i wypłacania świadczeń emerytalno – rentowych. Zgodnie z powołanym art. 85 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, jeżeli

Zakład – w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń społecznych lub świadczeń zleconych do wypłaty na mocy odrębnych przepisów albo umów międzynarodowych – nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił tego świadczenia, jest obowiązany do wypłaty odsetek od tego świadczenia w wysokości odsetek ustawowych określonych przepisami prawa cywilnego. Nie dotyczy to przypadku, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności.

W przypadku świadczeń rentowych terminy wypłaty określa art. 118 ust. 1 i ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Przewiduje on, że organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji, a w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Powyższa regulacja wskazuje, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych ma 30 dni na wydanie prawidłowej decyzji licząc od chwili wyjaśnienia ostatniej niezbędnej okoliczności, rozumianej jako ostatni fakt konieczny, z punktu widzenia przesłanek nabycia prawa, do ustalenia samego istnienia prawa wnioskodawcy do świadczenia. W przypadku, gdy prawo zostaje przyznane orzeczeniem Sądu ów 30 dniowy termin jest liczony od momentu doręczenia wyroku, ale jedynie wówczas, gdy ustalenie prawa do świadczenia dopiero w postępowaniu sądowym nie było następstwem okoliczności, za które ponosi odpowiedzialność organ rentowy. W przeciwnym wypadku, gdy opóźnienie w ustaleniu prawa do świadczenia było spowodowane okolicznościami, za które odpowiada organ rentowy, termin ten będzie liczony od dnia, w którym organ rentowy, gdyby działał prawidłowo, powinien był ustalić prawo do świadczenia.

Przez nieustalenie prawa do świadczenia, o którym mowa w art. 85 ustawy systemowej, należy rozumieć zarówno niewydanie w terminie decyzji przyznającej świadczenie, jak i wydanie decyzji odmawiającej przyznania świadczenia, mimo spełnienia warunków do jego uzyskania. W drugim ze wskazanych przypadków zachodzi sytuacja, gdy do wydania przez organ rentowy niezgodnej z prawem decyzji odmawiającej wypłaty świadczenia doszło mimo, że było możliwe wydanie decyzji zgodnej z prawem.

Użyty w powołanych przepisach zwrot "okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności" jako wyłączający obowiązek wypłaty odsetek, należy rozumieć w ten sposób, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie jest obowiązany do wypłaty odsetek nie tylko wtedy, gdy nie ponosi winy w opóźnieniu, lecz także wtedy, gdy opóźnienie w ustaleniu i wypłacie prawa do świadczenia pieniężnego z ubezpieczenia społecznego jest skutkiem innych przyczyn, niezależnych od ZUS (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 czerwca 2012r., III UK 110/11, LEX nr 1227452).

W judykaturze dokonuje się kwalifikacji błędów organu rentowego na błędy w wykładni lub niewłaściwym zastosowaniu prawa oraz błędy w ustaleniach faktycznych, będące skutkiem naruszenia przepisów proceduralnych. Błąd w wykładni lub niewłaściwym zastosowaniu prawa ma miejsce wówczas, gdy organ rentowy wydaje decyzję odmawiającą ustalenia prawa, z uwagi na błędną interpretację relewantnych przepisów prawa w prawidłowo ustalonym stanie faktycznym. Bardziej złożona jest prawna kwalifikacja błędu w ustaleniach faktycznych, jako przesłanka uzasadniająca odpowiedzialność organu rentowego z tytułu wypłaty odsetek za opóźnienie. Możliwa jest bowiem sytuacja, iż przyznanie prawa do świadczenia nastąpi na skutek ustaleń faktycznych sądu. Aby stwierdzić w takiej sytuacji, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za to opóźnienie, konieczne jest wykazanie, że w przepisany termin organ rentowy nie dysponował materiałem umożliwiającym przyznanie świadczenia z uwzględnieniem jednakże tego, czy organ rentowy w ramach swoich kompetencji i nałożonych obowiązków poczynił wszystkie możliwe ustalenia faktyczne i wyjaśnił wszystkie okoliczności konieczne do wydania decyzji. Jeżeli bowiem zmiana decyzji w postępowaniu odwoławczym będzie uzasadniona ustaleniami co do takich okoliczności, które nie były i nie mogły być znane organowi rentowemu, to nie będzie podstaw do uznania, że opóźnienie jest następstwem okoliczności, za które ponosi on odpowiedzialność (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 29 maja 2014r., III AUa 2071/13, LEX nr 1483723). Użyty w powołanych przepisach zwrot "okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności" jako wyłączający obowiązek wypłaty odsetek, należy

rozumieć więc w ten sposób, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie jest obowiązany do wypłaty odsetek nie tylko wtedy, gdy nie ponosi winy w opóźnieniu, lecz także wtedy, gdy opóźnienie w ustaleniu i wypłacie prawa do świadczenia pieniężnego z ubezpieczenia społecznego jest skutkiem innych przyczyn, niezależnych od ZUS (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 czerwca 2012r., III UK 110/11, LEX nr 1227452).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych uzasadniając odmowę wypłaty odsetek od świadczenia rentowego przyznanego E. R., powołał się m.in. na brak orzeczenia organu odwoławczego orzekającego o odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Odnosząc się do tej argumentacji podkreślić należy, że brak orzeczenia w przedmiocie odpowiedzialności organu rentowego – tak jak miało to miejsce w rozpoznawanej sprawie - nie przesądza o braku prawa strony do odsetek (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 12 czerwca 2014r., III AUa 1548/13, Lex nr 1493754). W razie wystąpienia strony o odsetki po wykonaniu wyroku przyznającego świadczenia, konieczne jest w takim przypadku ustalenie, z jakich przyczyn doszło do opóźnienia w wypłacie. Ocena tego, która ze stron postępowania odpowiada za opóźnienie wypłaty świadczenia winna być wyprowadzona z całokształtu okoliczności sprawy, gdyż obowiązki stron zależą od przedmiotu sporu w danej sprawie oraz od tego, na której ze stron spoczywa ciężar wykazania okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia konkretnej sprawy. W sytuacji gdy przedmiotem sporu jest prawo do renty i jedyną sporną okolicznością jest ocena stanu zdrowia, zaś ubezpieczony przedstawia pełną dokumentację medyczną, to ewentualny błąd w ocenie medycznej obciąża organ rentowy, a nie ubezpieczonego. W odniesieniu do spraw związanych z orzekaniem medycznym utrwalone jest orzecznictwo, iż organ rentowy ponosi odpowiedzialność za nieprawidłowe orzeczenie wydane przez lekarza orzecznika ZUS lub komisję lekarską ZUS (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 19 listopada 2013r., III AUa 295/13, Lex nr 1402872). Na podstawie art. 85 ust. 1 ustawy systemowej jest wówczas obowiązany do wypłaty odsetek od świadczenia w wysokości odsetek ustawowych określonych przepisami prawa cywilnego. Odsetki te należne są od daty wymagalności świadczenia do dnia wypłaty zasądzonego wyrównania (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 10 czerwca 2014r., III AUa 1023/13).

W świetle powyższego, zadaniem Sądu Okręgowego – pomimo braku w wyroku z dnia 5 grudnia 2016 r. orzeczenia o odpowiedzialności Zakładu - było ustalenie, czy Zakład Ubezpieczeń Społecznych mógł wydać decyzję zgodną z prawem w terminie 30 dni licząc od dnia, w którym komisja lekarska orzekła o zdolności do pracy E. R.. Analiza dokumentacji medycznej zawartej w aktach ubezpieczonej oraz opinii biegłych sądowych wskazuje na to, że wydanie takiej decyzji było możliwe. W aktach orzeczniczych ubezpieczonej znajdowały się bowiem wszystkie niezbędne dokumenty dotyczące stanu jej zdrowia oraz informacje, które umożliwiły organowi rentowemu dokonanie prawidłowej oceny.

W ocenie Sądu Okręgowego, aby stwierdzić, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za zaistniałe opóźnienie, konieczne jest wykazanie, że w przepisany terminie Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie dysponował materiałem umożliwiającym przyznanie świadczenia z uwzględnieniem jednakże tego, czy organ rentowy w ramach swoich kompetencji i nałożonych obowiązków poczynił wszystkie możliwe ustalenia faktyczne i wyjaśnił wszystkie okoliczności konieczne do wydania decyzji. Jeżeli bowiem zmiana decyzji w postępowaniu odwoławczym będzie uzasadniona ustaleniami co do takich okoliczności, które nie były i nie mogły być znane organowi rentowemu, to nie będzie podstaw do uznania, iż opóźnienie jest następstwem okoliczności, za które ponosi on odpowiedzialność (Komentarze Becka, Emerytury i Renty z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (...) Komentarz pod redakcją B. Gudowskiej i K. Ślebzaka Wydawnictwo C.H. Beck Warszawa 2013, str. 749).

W sprawie oznaczonej sygnaturą VII U 1331/13, toczącej się na skutek odwołania E. R. od decyzji organu rentowego z dnia 19 marca 2013r. odmawiającej jej prawa do renty, spór pomiędzy stronami sprowadzał się do ustalenia, czy wnioskodawczyni jest osobą niezdolną do pracy. Nie ulegało przy tym wątpliwości, że schorzeniami, które determinowały stan zdrowia skarżącej były schorzenia różnej natury, m.in. z zakresu otolaryngologii oraz z zakresu medycyny pracy. Decydujące znaczenie miała jednak opinia biegłego sądowego z zakresu medycyny pracy. Z opinii tego biegłego jednoznacznie wynika, że stan zdrowia odwołującej czyni ją nadal częściowo niezdolną do pracy z

powodu występującej u niej choroby M. w uchu prawym, III stopnia tj. niedosłuchu zmysłowo-nerwowego stopnia znacznego w uchu prawym oraz uszkodzenia obwodowego narządu równowagi po stronie prawej.

W rozpatrywanej sprawie nie ulega żadnym wątpliwości, że dowody pozwalające na ustalenie uprawnień wnioskodawczyni do renty z tytułu niezdolności do pracy, w szczególności dokumentujące stan jej zdrowia, zostały złożone już na etapie postępowania rentowego. Skoro zatem ubezpieczona na etapie postępowania prowadzonego przez Zakład złożyła dokumentację, która pozwalała ustalić jej prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy, to daje to podstawę do uznania, że organ rentowy odmawiając ubezpieczonej prawa do w/w świadczenia postąpił niezgodnie z prawem. Organ rentowy popełnił błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że występujące u skarżącej schorzenia nie czynią jej niezdolną do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami. Tymczasem biegła sądowa z zakresu medycyny pracy ustaliła, że ze względu na występujące u E. R. schorzenia związane m.in. z narządem słuchu, stanowią przeciwskazanie do wykonywania zawodu zgodnie z wykształceniem magistra zarządzania marketingu oraz jako muzyk.

Powyższe oznacza, że organ rentowy rozpoznając wniosek rentowy skarżącej dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych co do wpływu stanu zdrowia wnioskodawczyni na jej zdolność do pracy, zgodnie z posiadanymi przez nią kwalifikacjami zawodowymi oraz co do wpływu tychże schorzeń na możliwość przekwalifikowania zawodowego, co świadczy o jego winie. Wina organu rentowego rodząca odpowiedzialność za nieustalenie prawa do świadczenia (a w zasadzie nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji o przyznaniu świadczenia) występuje wówczas, gdy w oparciu o dostępne organowi rentowemu dowody można było jednoznacznie rozstrzygnąć o przysługiwaniu zawnioskowanego świadczenia. Podobne stanowisko zajął Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 10 lipca 2013r. (III AUa 1516/12) i w wyroku z dnia 16 kwietnia 2013r. (III AUa 1460/12), a także Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 30 października 2013r. (III AUa 254/13). W rozpoznawanej sprawie taka sytuacja miała miejsce, gdyż wszystkie okoliczności istotne do rozstrzygnięcia o uprawnieniu ubezpieczonej do świadczenia rentowego były znane i zostały wyjaśnione już na etapie postępowania przed organem rentowym. Wskazać również należy, że w chwili wydania decyzji z dnia 19 marca 2013r. po stronie skarżącej nie występował obowiązek wykazania żadnych innych dodatkowych okoliczności uzasadniających jej wniosek rentowy, gdyż organ rentowy dysponował kompletnym materiałem (dokumentacja medyczna, badanie odwołującej i wywiad zawodowy) pozwalającym na wydanie decyzji zgodnej z prawem.

Powołana argumentacja prowadzi do konkluzji, że organ rentowy dopuścił się naruszenia § 3 ust. 1 i § 4 ust. 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 14 grudnia 2004r. w sprawie orzekania o niezdolności do pracy (Dz. U. 2004r., Nr 273, poz. 2711 ze zm.), co w kontekście prawa do odsetek, uzasadnia uznanie błędu w ustaleniach faktycznych jako przesłanki uzasadniającej jego odpowiedzialność i zarazem obowiązek wypłaty odsetek za opóźnienie w ustaleniu prawa do świadczenia.

Rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 1 lutego 1999r. w sprawie szczegółowych zasad wypłacania odsetek za opóźnienie w ustaleniu lub wypłacie świadczeń z ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 1999r., Nr 12, poz. 104) wskazuje w § 2 ust. 1, że odsetki wypłaca się za okres od dnia następującego po upływie terminu na ustalenie prawa do świadczeń lub ich wypłaty, przewidzianego w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń - do dnia wypłaty świadczeń, z uwzględnieniem ust. 2-5. Kolejne ustępy tego przepisu stanowią z kolei, że okres opóźnienia w ustaleniu prawa do świadczeń i ich wypłacie, dla których przepisy określające zasady ich przyznawania i wypłacania przewidują termin na wydanie decyzji, liczy się od dnia następującego po upływie terminu na wydanie decyzji. Okres opóźnienia w ustaleniu świadczeń zleconych Zakładowi do wypłaty z mocy umów międzynarodowych liczy się od dnia następującego po upływie terminu na wydanie decyzji, liczonego od daty wpływu z zagranicznej instytucji ubezpieczeniowej pełnej dokumentacji oraz należności. Okres opóźnienia w wypłaceniu świadczeń okresowych liczy się od dnia następującego po ustalonym terminie ich płatności. Okres opóźnienia w wypłaceniu świadczeń emerytalnych lub rentowych, zleconych Zakładowi do wypłaty na mocy odrębnych przepisów, liczy się od dnia następującego po najbliższym terminie płatności tych świadczeń, przypadającym po upływie 30 dni od wpływu do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych decyzji zlecającej wypłatę świadczenia. Jeżeli świadczenie jest

wypłacane osobie uprawnionej za pośrednictwem poczty lub na rachunek bankowy, za dzień wypłaty świadczeń uważa się dzień przekazania należności na pocztę lub do banku.

Mając na względzie zacytowane przepisy, Sąd uwzględnił odwołanie i przyznał E. R. prawo do odsetek od poszczególnych świadczeń miesięcznych, co do których Zakład pozostawał w opóźnieniu, tj. od 1 lutego 2013r., czyli od daty przyznania renty, do dnia 21 stycznia 2016r.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję w sposób określony w pkt I sentencji wyroku, tj. przyznał odwołującej się E. R. prawo do odsetek ustawowych z tytułu opóźnienia w wypłacie świadczeń rentowych z tytułu częściowej niezdolności do pracy przyznanych za okres od dnia 1 lutego 2013 roku do dnia 31 stycznia 2016 roku, tj. odsetek ustawowych z tytułu opóźnienia w zapłacie świadczeń rentowych z tytułu częściowej niezdolności do pracy, liczonych w następujący sposób:

- a) za luty 2013 roku od dnia 21 kwietnia 2013 roku do dnia zapłaty,
- b) za marzec 2013 roku od dnia 21 kwietnia 2013 roku do dnia zapłaty,
- c) za kwiecień 2013 roku od dnia 21 kwietnia 2013 roku do dnia zapłaty,
- d) za maj 2013 roku od dnia 21 maja 2013 roku do dnia zapłaty,
- e) za czerwiec 2013 roku od dnia 21 czerwca 2013 roku do dnia zapłaty,
- f) za lipiec 2013 roku od dnia 21 lipca 2013 roku do dnia zapłaty,
- g) za sierpień 2013 roku od dnia 21 sierpnia 2013 roku do dnia zapłaty,
- h) za wrzesień 2013 roku od dnia 21 września 2013 roku do dnia zapłaty,
- i) za październik 2013 roku od dnia 21 października 2013 roku do dnia zapłaty,
- j) za listopad 2013 roku od dnia 21 listopada 2013 roku do dnia zapłaty,
- k) za grudzień 2013 roku od dnia 21 grudnia 2013 roku do dnia zapłaty,
- l) za styczeń 2014 roku od dnia 21 stycznia 2014 roku do dnia zapłaty,
- m) za luty 2014 roku od dnia 21 lutego 2014 roku do dnia zapłaty,
- n) za marzec 2014 roku od dnia 21 marca 2014 roku do dnia zapłaty,
- o) za kwiecień 2014 roku od dnia 21 kwietnia 2014 roku do dnia zapłaty,
- p) za maj 2014 roku od dnia 21 maja 2014 roku do dnia zapłaty,
- q) za czerwiec 2014 roku od dnia 21 czerwca 2014 roku do dnia zapłaty,
- r) za lipiec 2014 roku od dnia 21 lipca 2014 roku do dnia zapłaty,
- s) za sierpień 2014 roku od dnia 21 sierpnia 2014 roku do dnia zapłaty,
- t) za wrzesień 2014 roku od dnia 21 września 2014 roku do dnia zapłaty,
- u) za październik 2014 roku od dnia 21 października 2014 roku do dnia zapłaty,
- v) za listopad 2014 roku od dnia 21 listopada 2014 roku do dnia zapłaty,

- w) za grudzień 2014 roku od dnia 21 grudnia 2014 roku do dnia zapłaty,
- x) za styczeń 2015 roku od dnia 21 stycznia 2015 roku do dnia zapłaty,
- y) za luty 2015 roku od dnia 21 lutego 2015 roku do dnia zapłaty,
- z) za marzec 2015 roku od dnia 21 marca 2015 roku do dnia zapłaty,
- aa) za kwiecień 2015 roku od dnia 21 kwietnia 2015 roku do dnia zapłaty,
- bb) za maj 2015 roku od dnia 21 maja 2015 roku do dnia zapłaty,
- cc) za czerwiec 2015 roku od dnia 21 czerwca 2015 roku do dnia zapłaty,
- dd) za lipiec 2015 roku od dnia 21 lipca 2015 roku do dnia zapłaty,
- ee) za sierpień 2015 roku od dnia 21 sierpnia 2015 roku do dnia zapłaty,
- ff) za wrzesień 2015 roku od dnia 21 września 2015 roku do dnia zapłaty,
- gg) za październik 2015 roku od dnia 21 października 2015 roku do dnia zapłaty,
- hh) za listopad 2015 roku od dnia 21 listopada 2015 roku do dnia zapłaty,
- ii) za grudzień 2015 roku od dnia 21 grudnia 2015 roku do dnia zapłaty,
- jj) za styczeń 2016 roku od dnia 21 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty.

Wobec wyniku postępowania, Sąd o kosztach procesu orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 9 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1800) zasądzając od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...)Oddziału w W. na rzecz ubezpieczonej kwotę 360,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

ZARZĄDZENIE

(...)

13/02/2018 r.